

delighed det, at Thyendet kun bliver fæstet maanedsviis eller maaste paa endnu kortere Tid. Det er derfor mange Gange saa løst et Forhold, at vi ikke skulle søge at faa Forholdet gjort løsere, og at vi vistnok ogsaa, saavidt det staar i vor Magt, skulle sørge for, at det ikke kommer dertil ude paa Landet. Jeg tror, det har en meget stor Betydning ikke alene for Husbonden, men ogsaa for Thyendet, at Forholdet er fæstnet saaledes, at Thyendet ikke rønder fra den ene Plads til den anden, og Husbonden stifter i det uendelige. Der bliver et langt bedre Forhold mellem Tjenestethendet og Husbonden, hvor Forholdet forlænges og gaar gennem lange Tider, end hvor det kun gaar gennem en kort Tid. Det Tillidsforhold, og jeg kan sige det Venstabsforhold, der mange Gange finder Sted mellem Thyendet og Husbonden, falder aldeles bort, naar vi komme dertil, at vi kun have dette Maanedstjenestethende blandt os. Jeg veed med mig selv — man kan tit dømmes bedst fra sig selv — at jeg hjemme har mange, der have været endog saa 20—30 Aar hos mig. Den Slags Menneſter staar man i et ganske anderledes personligt og — jeg kan sige — Venstabsforhold til. Vi tale til hinanden og tale trygt til hinanden om de Ting, som komme for, og som ligge os paa Sinde; men paa den anden Maade bliver Forholdet aldeles forrykket. Jeg tror nu, at dersom vi faa en Bestemmelse af en saadan Bestaendighed som dette Vædringsforslag, vil det føre til, at de fleste Husbønder blive hængende for at fæste Thyende paa længere Tid, idet den Forpligtelse, der her paaføres dem til at skulle udrede Udgifterne for saa lang Tid, som der er sagt her, ved Indlæggelse paa Sygehus o. s. v., sikkert vil føre dertil, at man gaar til ikke at turde gøre det. Jeg vil derfor tillade mig at tilraade de ærede Medlemmer, der have stillet dette Vædringsforslag, om de ikke ville tage det tilbage eller i ethvert Fald omredigere det paa en saadan Maade, at det ikke kommer i Kollision med det gode Forhold, som Gud ſte Lov endnu eksisterer i mange Egne, i alt Fald ude paa Landet. Tilmed tror jeg heller ikke, at det er heldigt, at vi indlade os paa at forrykke Thyendeløven ved at komme med en Mellemſætning deri, da vi saa let kunne komme til at forstyrre Bestemmelser, der findes i andre Paragraffer, som berøve det samme. Jeg vil ogsaa sige med Hensyn til Thyendeløvsforholdet, at naar dette Forslag er kommet frem, synes det jo at være for at hjælpe Thyendet, idet der vel gaas ud fra, at naar Thyendet faar denne Understøttelse af Fattigvæsenet, ville derved de borgerlige Rettig-

heder, som desværre jo berøves ved Fattighjælp, ogsaa blive Thyendet berøvet i dette Tilfælde. Men det er jo ſlet ikke saaledes, naar vi faa det ſidſte Vædringsforslag i Betænkningen, hvori det siges: "Den Hjælp, der efter Fattigbestyrelsens Støn af det offentlige maa ydes nogen til Lægehjælp, Lægemidler, Indlæggelse paa Sygehus og Begravelse, betragtes, saafremt der ikke ſamtidig maa ydes Bidrag til den trængendes eller Familiers Underhold, ikke lige overfor den, der modtager Hjælpen som Fattigunderstøttelse og medfører ikke de Følger, som skydes af en af Fattigvæsenet modtager Understøttelse". Altsaa, den Skæde er jo aldeles forbi, og den Hjælp, som altsaa ydes Thyendet, er en Gode, som paalægges den enkelte i Stedet for at den paa anden Maade kommer til at paahvile Fattigbestyrelsen eller Kommunen, rettere sagt; og jeg indſer derfor ikke, at der er nogen Grund til at gøre det Skridt nu. Det har været saaledes, at der laa deri, at det virkelig var et Gode, der ydedes Thyendet; men det er det ikke, saa snart dette (ſidſte) Vædringsforslag bliver vedtaget; thi saa er den Vængtelse falben bort, saa er det kun en Byrde, der paalægges Husbonden uden at medføre noget virkelig Gode for Thyendet. Det er sikkert, at det for mangen en Husbønd og for mange Enter, vil jeg sige, i mindre Stillinger har en stor Betydning, om de faa en Ekstraudgift paa 100 eller et Par hundrede Kr., naar deres Indtægter i Forvejen mange Gange maaste ere lig Null; saa jeg tror virkelig, at der bør gøres en Forandring i saa Hensende. Jeg skal med Hensyn til Vædringerne til § 29 sige, at jeg for mit Vedkommende kan ikke andet end være glad ved, naar der er sagt, at Fattigbestyrelsen kan til Hjælp ved Tilſynet udvælge nogle dertil stiftede og villige Mænd og Kvinder. Det vilde jeg betragte som et stort Gode, at der bliver et saadant Tilſyn; thi Kommunalbestyrelserne eller Fattigbestyrelserne, hvad man nu vil kalde dem, rundt omkring i Landet have tilstrækkeligt at gøre med at ordne, hvad de skulle; det vilde have meget at sige, naar de kunde vælge saadanne Mænd og Kvinder rundt omkring i Landet til at føre Tilſynet, og som kunde se til de fattige. Der er mange Steder, hvor de virkelig have det meget daarligt, og hvor de lide paa forskellig Maade, ved, at der ikke bliver sørget for deres Nødværlighed og Forplejning, fordi ingen kan stænke dem det nødvendige Tilſyn, thi Fattigbestyrelserne eller Kommunalbestyrelserne kunne ikke gøre det, fordi de have meget mere at gøre, end de kunne overkomme, saa det kan ikke forlanges af dem. Derimod naar det